

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארגון נוספות**

390

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"תפל עליהם אימתה ופחד...

עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קנית"

משורר שפל

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

פעמים (שמו"ר' ג). **"זֶה שְׁמִי לְעֹלָם וְזֶה זְכָרִי לְדֹר דֹּר"** (שמות' ג טו) השם המיוחד. וזה השם הקודם המורה קדמותי מציאותי, קדמותי ונצחיותי הוא; **"זְכָרִי לְדֹר דֹּר"**. הוא מה שהשיגו כל חכמי הדורות חדשים גם ישנים שיש בהכרח נמצא קדמון, נצחי בלתי משתנה' (ספורנו' שמות' ג). לפניו ית"ש, אחדות שלמה של נצחיות בלתי משתנה. והוא **"זֶה"** בכל התנאים הזמנים והנסיבות. **"זֶה"** הוא האלקים שהתגלה בגאולת מצרים. וכעת על הים. ואשר התינוקות בזרועות אמותיהן הצביעו עליו וקראו: **"זֶה קְלִי"** לא נשתנה! **"אֲנִי ה' לֹא שָׁנִיתִי"** (מלאכי' ג). וביאר ה' עשרת זקנים' על דין רצועות התפילין; שהלכה למשה מסיני, שיהיו שחורין. כי צבע השחור, אינו מקבל שום צבע אחר ואינו משתנה. וזה מרמז על מציאות ה', שלא משתנה; **"אֲנִי ה' לֹא שָׁנִיתִי"**. יבוא **"זֶה"** ויקבל **"זאת"** מ"זֶה" ל"עם זו"; יבוא **"זֶה"** זה משה, דכתיב: **"כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ"** (שמות' לב א) ויקבל **"זאת"** זו התורה, דכתיב: **"וְזאת התורה"** (דברים' ד מד) מ"זֶה" זה הקב"ה, דכתיב: **"זֶה קְלִי נְאֻמְהוּ"** ל"עם זו" אלו ישראל, דכתיב: **"עם זו קנית"** (מנחות' ג). **"אורייתא, קוב"ה"** וישראל, חד הוא'. כמו שהקב"ה לא

מגביה עוף וכהרף עין הוא מושלך לתהום הרשע והחטא. והוא שוב, מגדף את אדון העולמים. וכאמרם ז"ל; **"כל זמן שהרשעים בצרה, מכניעין עצמן. עברה הצרה, תוזרין לקלקולך. וכן; "נִצְרָא פְרָעָה פִּי תַנְל הַמָּטָר... נִיֶּסֶף לְחַטָּא"** (שמות' ט לד). אבל ישראל; **"תם צִוְנָךְ בַּת צִיּוֹן"** (איכה' ד כב) (תנחומא' ו'ארא' יז). **"לכן הרשע, מתוכח עם יעקב אבינו ע"ה. רגע אחד הוא מתעורר ואומר: "אֲלֹקֵי אֲבֹתָם"** (בראשית' לא ג) ותוך כדי דיבור, הוא מתהפך ומזכיר את: **"אלהי נחור"** (שם'). חזר לסורו ולסרחונו' (זוה"ק' ו'יצא'). אבל עם ישראל, ברורה משימתם ובהירה היא. פנימיותם, צביונם ונצחיותם, גלויה לכל. ויכולים להכריז עליהם; **"עם זו!"** **"מזה; זה הקב"ה, דכתיב: "זֶה קְלִי נְאֻמְהוּ"** (מנחות' ג). אור ה' הוא נצחי מתקיים לעד, היה הוה ויהיה, לא ישתנה. ותורתו, לא תשונה ולא תוחלף לעולמים. וכששאל משה רבנו את הקב"ה: **"נֶאֱמָרוּ לִי מַה שְׁמִי מַה אִמַּר אֲלֵהֶם"**? (שמות' ג יג) השיב לו הקב"ה: **"אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה"** (שם' יד). **"וא"ר יצחק: "א"ל הקב"ה למשה: "אמור להם; אני הוא! אני שהייתי ואני עכשיו. ואני הוא, לעתיד לבוא"**. לכך כתיב, **"אֶהְיֶה ג' "**

"עם זו" אלו ישראל' (מנחות' ג). משונים הם ישראל, מכל שאר אומות העולם. עם ישראל, מכונה מטעם הוייתו ותפקידו הרוחני, בהגדרה; **"עם זו"**. זהות קבועה ומסוימת, ששם שינוי לא יחול בו. מה שאין כן אומות העולם; אין תכונותיהם ותפקידיהם קבועים ומוגדרים, לא במובן הזמן ולא במובן המקום. ואין להם עמידה וקיום של נצחיות. יש ושמותיהם נאים ומעשיהם מכוערים. וכן ההיפך. פיהם ולבם אינם שוים וחלקקות יתהלכון, כל ימי קיומם בעולם. וכמו שכינה הקב"ה את מצרים בשם תנין. שנאמר: **"התנים הגדול הרבץ בתוך יאקו"ו"** (יחזקאל' כט ג). ואמרו חז"ל; **"מה ראה הקב"ה להקיש מלכות מצרים לנחש? מה הנחש מעוקם, אף מלכות מצרים מעקמת דרכיה"** (שמו"ר' ט ג). רשעת האומות, לא לבד שרשעתן גלויה, אלא כנחש מעקם מתפתל ומשתנה, פושט צורה ולובש גווני צורות ארסיות. כמ"ש חז"ל על הנחש; **"מפשיט את עורו ומצטער, אחת לשבע שנים"** (פרקי דר"א' יד). אין לעמי העולם, עמידה וצביון מובהק וקבוע. אין שם לצורתם ואין חקר לרשעתם. פרעה, מתחסד בהרהורי תשובה. מבטיח, להיטיב את משועבדיו. ובין רגע, הוא חוזר לסרחונו, עולה ויורד.

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

יחולו בו שינויים, בכל הנסיבות והזמנים, 'חד הוא'.

כן משה רבנו, בצביונו ובקומתו הרוחנית, בתור אדון הנביאים ואבי החכמים, 'חד הוא'. בהמשך כל חייו; "לא קָתַתָּה עֵינָיו נְלֹא נָס לַחֶה" (דברים' לד ז). ואיתערותא דמשה, בכל דור ודור. וכן בני ישראל, מצוינים ומוגדרים במדרגת; "עם זו" בכל התנאים והזמנים, לא שונו ולא הוחלפו. ומדרגת; "עם זו" בתוקף זוהרו עומד. ל"עם זו", ראוי היה שתנתן התורה. וכולם מהיום נצחיות מאוחדת, עד סוף כל הדורות. ('אור הנפש')

"אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַה'" ('שמות' טו א).

"אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה. הַה' ד': 'נִכְוֹן פִּסְאָךְ מְאֹז' (תהלים' צג ב). א"ר ברכיה בשם ר' אבהו: 'אע"פ ש'מעולם אָתָּה' (שם) לא נתישב כסאך ולא נודעת בעולמך, עד שאמרו בניך שירה. לכן נאמר: 'נִכְוֹן פִּסְאָךְ מְאֹז'. משל למלך; שעשה מלחמה ונצח ועשו אותו אגוסטוס. אמרו לו: 'עד שלא עשית המלחמה, היית מלך. עכשיו, עשינוך אגוסטוס'. מה יש כבוד, בין המלך לאגוסטוס? אלא, המלך עומד על הלוח ואגוסטוס יושב. כך אמרו ישראל: 'באמת עד שלא בראת עולמך, היית; 'אָתָּה' ומשבראת אותו; 'אָתָּה הוא'. אלא, כביכול עומד, שנאמר: 'עֲמַד וְנִמְדָּד אֶרְכֵן' (חבקוק' ג ו). אבל משעמדת בים ואמרו שירה לפניך ב'אָז' נתישבה מלכותך וכסאך נכון. הוי; 'נִכְוֹן פִּסְאָךְ מְאֹז' ב'אָז יִשִּׁיר'" ('שמו"ר' כג).

דברי המדרש צריכים ביאור; אמנם ענין; 'נתישבה מלכותך' יש להבין; כי ענין מלכות ה', נקרא אצלנו, מדת השגחת ה' וממשלתו הנכרת בהנהגת העולם. ומפני שעד קריעת ים סוף, לא נודע כ"כ שם ה' וגבורתו בעולם. ועל ידי הנסים שנעשו במצרים ועל הים, נודעה יותר מלכותו וממשלתו, נקרא זה; 'נתישבה מלכותך'. אך ה'משל מלך ואגוסטוס', שזה עומד וזה יושב, ענינן של בחינות אלו, לא נודע. ומפני מה נקרא כביכול מקודם; 'עומד' ואחר כך 'יושב'?

גם בלתי מובן אמרם; 'נתישבה מלכותך מ'אָז', איזה ענין וחשיבות יש במה שאמרו שירה ב'אָז'? שעל זה נאמר: 'נִכְוֹן פִּסְאָךְ מְאֹז'. ועוד; הלא לא התחילו שירה ב'אָז' רק התורה מספרת: 'אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל... וַיֹּאמְרוּ לְאֹמֶר אֲשִׁיכָה'. אמנם, גם משאר מדרשי

רו"ל משמע, שהשירה נאמרה ב'אָז'. והוא תמוה ומופלא?

עוד מאמר חז"ל; 'ד'א; שר משה, אין כתיב כאן. אלא; 'אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה', נמצינו למדין; תחיית המתים מן התורה' ('מכילתא' בשלה א). מבואר; דלכן נאמר בלשון; 'יִשִּׁיר', לשון עתיד ולא שר, לשון עבר. כאילו נאמר; דלעתיד, 'יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל'. 'נמצינו למדין; תחיית המתים מן התורה'. ופשוטי הדברים תמוהים לומר דנכתב על שם העתיד. דהלא אמרו משה וישראל, שירה על הים. וכמו שנאמר באותו פסוק: 'וַיֹּאמְרוּ לְאֹמֶר'. ואיך אפשר לומר, דנאמר על העתיד?

ברם, תוכן ומהות ה'שירה' אינם מבוררים די צרכם. בעולם סוברים; שאפשר שיהא משורר, גם אדם שפל שבאנשים, שיכור ובעל תאוה, אשר יקראו לו: 'משורר עממי'. אבל באמת, ענין ה'שירה', הוא דבר נעלה רם ונשגב. משורר, צריך להיות אדם גדול, חכם ונבון, בעל נשמה גדולה וטהורה. רק איש כזה, יוכל לומר 'שירה'. ומה שרואים שקוראים בשם; 'משורר', אנשים בעלי רוח נמוכה ושפלה, אות הוא, על שפל המצב. והירידה הגדולה של הדור.

בדורות הקודמים, היו המשוררים בבני עמנו, אנשים גדולים רמי המעלה, חכמים וצדיקים. כמו הפילוסוף האלקי, רמ"ח לוצאטו. ומה גם, בדורות קודם, מי זכה לשם; 'משורר'? אנשים בני רוח, כמו ר' שלמה בן גבירול, אשר כל הרואה את שירתו ב'כתר מלכות' יתפעל מחמתו וצדקתו ומהקדושה הנסוכה שם. קדושים וטהורים כאלו, היו משוררינו.

עכשיו חושבים; כי אפשר לאדם גם בעל נפש שפלה, להיות משורר, אם רק יש לו איזה כח הדמיון, לבטא דבריו בסגנון יפה ובלשון מדבר גדולות. אבל באמת, אין זו 'שירה', אלא חיקוי ו'צל של שירה', מה שחרוזים חרוזים, בסגנון של שירה! ורק 'שירת נפש' היוצאת מלב מלא רגשות נעלות, המרוממות את נפש האדם וממלאות חלל הלב, לזאת יקרא; 'שירה'! וכפי מה שרואים אנו בתורתנו הקדושה ומהשקפת חכמינו ז"ל, ענין ה'שירה' האמיתית, הוא עוד יותר רם ונשא. וזכות מיוחדת, דרושה לו לאדם, להגיע עדיה. ורק ההארה האלקית, מכתירתו לומר 'שירה'.

איתא במדרש רבה; 'נִצְאָמִינוּ בְּדַבְרֵינוּ יִשִּׁירוּ תְהִלָּתוֹ' (תהלים' קו יב) א"ר אבהו: 'אע"פ שכתוב כבר שהאמינו עד שהיו במצרים, שנאמר: 'נִצְאָמִנוּ קָעִם' (שמות' ד לא) חזרו ולא האמינו.

שנאמר: 'אָבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם לֹא הִשְׁפִּילוּ נַפְלְאוֹתֵינוּ' (תהלים' קו ז). כיון שבאו על הים וראו גבורתו של הקב"ה, היאך עושה משפט עם הרשעים, כמה דתימא: 'וַתֹּאחֲזוּ בְּמִשְׁפַּט יְדֵי' (דברים' לב מא) ושקע את מצרים בים, מיד; 'וַיִּצְאָמֵנוּ בַּה'" ('שמות' יד לא). ובזכות האמונה, שרתה עליהם רוח הקודש ואמרו 'שירה'. ה"ה"ד: 'אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל'" ('שם').

ואמרו עוד חכמינו ז"ל; "'תְּשׁוּרֵי מְרֹאֵשׁ אָמְנָה' ('שירה' ש' ד ח) בשביל האמונה שהאמין אברהם להקב"ה, שנאמר: 'וַתִּצְאָמֵן בַּה'" ('בראשית' טו ו) ממנה זכו ישראל לומר שירה על הים, שנאמר: 'אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה. הוי; 'תְּשׁוּרֵי מְרֹאֵשׁ אָמְנָה' ('שם'). הרי מבואר, כי מעלת רוח הקודש היתה דרושה להם, למען יאמרו שירה. ולזכויות מיוחדות היו זקוקים, כדי להגיע למדרגה גבוהה וקדושה כזו, מדרגת ה'שירה', כי שרש ה'שירה', הוא ממקור גבוה וממקום קדוש. והנה, ענין ה'שירה', בא מהתפעלות והתרגשות הנפש, הבאה לרוב על ידי התחדשות. שכשרואה האדם איזה חידוש, שמביאו לידי התפעלות יתירה, נוצרים בו רגשות נפש, המתפרצים לצאת החוצה. והנשמה שואפת להחליץ ממסגרה ומשתפכת בדברי שיר. ולפ"ז מובן לנו, כי זה תלוי במדת גדלות האדם, חכמתו והבנתו, כי רק חכם גדול ומבין מהות כל דבר וערכו, הוא יכול לבוא לידי התפעלות נפשית נכונה. ולהגיע עי"ז למצב שירי.

והנה, עם ישראל, כשראו קריעת ים סוף. וזכו להכיר את אור ה' ומציאותו ית' במעלה עליונה ראו ברוח קדשם, כי הובאו למעלה עליונה, לקבלת עול תורה ומצוות ושע"ז, יזכו לעתיד לבוא למדרגה עוד יותר עליונה להיות תמיד מוארים באור ה' ולדבקה בו. ואז, לבשתם רוח הקודש ואמרו 'שירה' כי שרש ה'שירה' הוא; מה שהנפש משתוקקת ושואפת לשרשה ומקורה ומזה נשתלשל אצלנו כח ה'שירה'.

ובציירם לעצמם ברוח קדשם, את מצב כנסת ישראל לעתיד לבוא מצב נפש חושקת ומשתוקקת, בהתאחדה עם בוראה. שעל ענין זה בפרטי פרטות, צייר לנו שלמה המלך ע"ה ב'שיר השירים' דרך משל ומליצה תשוקת הרעיה לדודה; היא תשוקת כנסת ישראל להקב"ה. נתמלאו נפשותיהם רגשי קדש והשתוקקות להדבק בהקב"ה ואמרו 'שירה'.

חז"ל לפי עומק השקפתם, ידעו מהו שרש ה'שירה' באמת. ולכן ידעו, שכל ענין השירה על הים, היה מכח השירה

גנזי המלך דברים הטעונים גיזה גנזי המלך דברים הטעונים גיזה

שישירו לעתיד לבוא, כי רק בהרגישם ברוח קדשם את שירת העתיד אשר תושר אז, נתעלתה נפשם למדרגת ה'שירה' האמיתית. ושירתם עתה היתה בת קול מה'שירה' שישירו לע"ל. ואמרו: "אָז יִשְׁרֵי מְשֵׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל". כי מלת "אָז" מראה על לעתיד לבוא. וזהו מה שאמרו חז"ל; 'ואמרו שירה לפניך ב"אָז" כי אמנם התחילו לשיר ב"אָז יִשְׁרֵי" ומפני שנאמר: "אָז יִשְׁרֵי מְשֵׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל" דהיינו; שלעתיד לבוא ג"כ "יִשְׁרֵי מְשֵׁה", למדו חז"ל; 'תחיית המתים מן התורה'.

ובזה יש לבאר, המדרש שהבאנו בראש דברינו; "נְכוֹן פֶּסַחָךְ מֵאֵז" (תהלים' צג ב), 'אע"פ ש'מְעוֹלָם אָתָּה' (שם') לא נתישב כסאך ולא נודעת בעולמך, עד שאמרו בניך שירה'. כי עד העת ההיא לא היתה בעולם הכרה במדה האמיתית של הבורא ב"ה, היא הנהגת הויה. כי מכל עניני ההנהגות שנראה בעולם היה נראה כי נתנה שליטה לכחות שונים כפי מה שהוסדרו מבראשית. והקב"ה כביכול עומד ומשגיח על הבריאה שתתנהג לפי התכלית המכוונת.

אבל מעת שהכירו בני ישראל, ענין הנהגת שם הויה 'ואמרו שירה לפניך ב"אָז" היינו; שהכירו כח ותוקף הנהגתו 'נתישבה מלכותך'. כי מ"אָז" ניתן מקום להנהגת שם הויה שתגיע לידי תוקפה לעתיד לבוא והוכר כח ממשלת ה' בעולם. כי כל עניני הבריאה הם רק לפי הרצון העליון, שורש הכל. ולכן מצטייר לנו עכשיו יחס הבורא עם הנהגת העולם כאילו כביכול יושב וכסאו נכון. כי בכל שולט הרצון העליון. 'וימלכותו כפול מְשֵׁה' (תהלים' קג יט). ('שעורי דעת' ב ד קפא). ■

היהודי הנגזל

היהודי תוך שהוא קם בגבורה והתנפל על האכר, עד שהוציא ממנו את כל כספו בחזרה. וכך, חזר לביתו בשמחה עם צרור הזהובים היקרים בידו. הוא הדבר בענינינו; בני ישראל לא נרגעו ולא זכו בכסף חנם. היה עליהם לראות, איך פרעה יורה את כל חיציו האכזריים ומכבה את כל נצוצות הטוב שעודו נשארו אצלו. פרעה ממשיך בפעולות הזדון: "אָרִיק תִּרְכְּבֵי תוֹרֵיִשְׁמוֹ דְנִי". ובני ישראל מצפים לראות, מתי תתמלא סאת רשעתו כראוי, עד שיהיה נשאר ריקם ריקם. ובאותו הלילה, אכן גברה זכותם של ישראל; "נִנְכָּא יִשְׂרָאֵל אֶת מְצֻנֵים מֵת על שְׁפַת הַיָּם" ('שמות' יד ל). ('בן איש חי', 'דרוש ל'שבת הגדול') ■

בילה את השנתים האלה בתענוגי הבל ולא טרח כלל בעבורם. השיב לו האכר: "אני מזדהה עם רגשותיך ועם אי הנעימות בפני אשתך, אבל מה בדעתך לעשות? את הכסף אני לא מחזיר". אמר לו היהודי בהכמתו: "רצוני להביא הביתה, לפחות 'הוכחה' כל שהיא, כי הספור שלי אמת ואכן, אוימתי ברצח ונתתי את כל כספי כ'כופר נפש'. קח נא את מעילי מול הרובה שלך. והתחל לירות בו כהוגן, כאשר סימני הירי, ישמשו עבורי כ'הוכחה!". שמע האכר לקול היהודי. והחל לירות כדור אחר כדור. בתוך כך, הראה לו היהודי היכן לירות עוד: "בשולי המעיל!". "בפינה ההיא!". "בצוארון!". ... היהודי אומר והאכר יורה. עד שאמר לו: "אין לי עוד כדורים". "אין לך עוד כדורים?" זעק

"אָרִיק תִּרְכְּבֵי תוֹרֵיִשְׁמוֹ דְנִי" ('שמות' טו ט)

היה יהודי קשה יום, שנדד למרחקים כדי לעסוק במלאכה קשה ולצבור סכום הגון לפרנסת אשתו ובני ביתו. בדרכו חזרה, פגש בו אכר כפרי אחד ואיים עליו בקנה רובהו, שעליו לתת לו את כל הכסף שברשותו. היהודי בכה על מר גורלו ועל עבודת כפיו בת השנתים ההולכת לאיבוד בחלוף רגע. אך האכר האכזר, לא שעה לתחנוניו ואף ירה באויר, כדי להראות לו כי האיום הוא רציני ביותר. בלית ברירה שחרר היהודי את כספו ומסרו לו. לאחר מעשה, החל היהודי לשפוך שיחו לפני האכר, אודות בני הבית, שימאנו להאמין כי אכן שדדו את כספו ולדעתם,

ידיעה

מקום זה'. היתכן, כי יהודי אשר יודע כי יש בורא לעולם, ימשיך לאכול ולישן, לסחור בבורסא, או לעמוד בתור לבנק, כדי למלא את תאוותיו? לא יתכן! עם ישראל בשירתו על הים, הביין זאת ואמר: "תִּבְאָמוֹ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נִחְלָתְךָ" ('שמות' יד יז). זו מטרתנו. זהו יעודנו. יהודי המתמיד בישום תכליתו ודבק בבוראו, מובטחת לו לעד, עזרתו יתברך. חז"ל שואלים: "מדוע לא נקבע טו' שבטט יום הגם של העצים להיות בחדשי האביב, עת פורחים ומלבלבים הם?" ולפי מה שאמרנו מובנת התשובה; 'בטו' שבטט יצאו כבר רוב גשמי שנה, אז עולה השרף באלנות' (ר"ה' יד). נכנסה בו לחלוחית סם חיים, לפיכך ברור ומחוויר כי תבוא ישועתו, כי יפרח הוא במועדו. ואכן, בזכות כך, יזכה בצמיחה מחודשת. ■

בורא לעולם? בודאי שיש". נענה בעה"ב ואמר להתנו: "נו. ומה המשרתת הפחותה אומרת? ומה שאומר כל יהודי ויהודי, אתה צריך ללמוד בניקלשבורג?" השיב לו: "הם אומרים, הם אולי יודעים, אבל אני עושה! אני חי את הבורא, נוהג כפי ציוויי, אין די בלדבר ולדעת, יש לברר במה זה מחייב". הגיע חיל לחיל האויר, ליחידה מובחרת. ומה עשה שם? אכל ושתה, נמנם וישן, טעם מהקוגל, לקק את הצ'ולנט ודפדף בעתון... הגיע המפקד וגער בו: "מה זאת?! וכי אינך יודע, היכן אתה נמצא?" השיב החיל: "בודאי שיודע הנני, ביחידת הטיס אני". התקצף המפקד עוד יותר: "ובכן, זה מה שעושים בצבא? מתפקדים בתקן של בית מלון?! האם אינך יודע, עד כמה מחייבת יחידה נבחרת זו? עבודה קשה ומפרכת היא נחלתם של באי

"תִּבְאָמוֹ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נִחְלָתְךָ" ('שמות' טו טז)

מסופר אודות גביר מיוחס, שחפש חתן לבתו, בחור המשופע בכל מדה טובה, תלמיד חכם וגאון, אשר יראתו קודמת לחכמתו. חפש ומצא. הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיצ'ב זי"ע נהיה חתנו. חלפו הימים. והאברך הצעיר בקש לנסוע אל רבו, ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע. שהה שם כמה ימים ושבעות ואחר שב לביתו. שאלו חמיו: "מה למדת שם, בניקלשבורג?" ענה לו: "נוכחתי לדעת, כי יש בורא לעולם". תמה החותן עד מאד ושלח לקרוא למשרתת. שאלה הגביר: "האם יש בורא לעולם?" נדהמה המשרתת עד מאד ואף נפגעה קשות: "מה? כזאת שאלה שואלים אותי פה בבית מעבידי, האם יש

פרשת 'בשלח'

"לִסְסֹתִי בְּרִכְבֵּי פִרְעוֹה דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי"

אשה וסוסה מה הקשר?

"זֶה אֵלֵי נְאֻנְהוּ" ('שמות' טו ב)

'התנאה לפניו במצוות; עשה לפניו, סוכה נאה ולולב נאה ושופר נאה וציצית נאה' ('שבת' קלג)

'התנאה לפניו במצוות; משמע; שיעקר היופי בהידור המצוות, צריך להיות מתוך כונה טהורה להתנאות לפניו יתברך.

ולא כדי להתפאר בפני בני אדם, ב'לולב נאה', שרכש לעצמו. ובוזה יתישב לשון חז"ל, 'שבתחילה אמרו; 'התנאה לפניו במצוות', משמע; שהאדם יעשה את עצמו נאה לפני ה', בקיום מצוותיו. ואולם בהמשך מפרטים חז"ל כיצד יעשה זאת;

'עשה לפניו; סוכה נאה ולולב נאה...! אך הדבר דומה לתכשיט נאה, שמתי יתגלה מלוא יופיו וזוהרו? רק כאשר נלביש אותו, על יפה מראה ויפה תואר. אזי ישתלב היטב יופי התכשיט עם יופי האדם, או האשה הלוכשת אותו. כך גם עשיית;

'סוכה נאה וציצית נאה' אין בהם מצד עצמם מעלה, אלא אם האדם העושה אותם אכן מתכוון להתנאות בהם לפני הקב"ה.

כלומר; יש לו כונה טובה ושמחה עצומה, בעת קיום מצוותיו של ה', עד ששמחה זו, גורמת לו להשיג לעצמו חפצי מצוה נאים למראה. א"כ, אותה הסוכה יכולה להיות נאה יותר ונאה פחות, תלוי בבעל הסוכה היושב בה, אם יודע כיצד עליו לשמוח ומה לכוון בקיום מצוה זו, או אז, סוכתו נאה ויפה היא לפני הש"ת. ('בן יהודע' נזיר' ב)

אחיזה ליצר הרע, שהרי אמרו לפרעה כי **הולכים רק; "דָּרְךָ שְׁלֹשֶׁת יָמִים"** ('שמות' ח כג) כדי להקטין את הנסיון. דבר זה עצמו, עלול לגרום קשיים מצד אחר; שהרי גילו, שלא היה בידם להתקיף את היצר ולהכניעו באופן ישיר ועל כן, רדף היצר אחריהם ונצלו על ידי שקפץ נחשון לתוך הים ואז נקרע הים. כן הוא תמיד, כשעושים דיעבד במסירות נפש, אז נקרע הים וגוברים על היצר הרע לגמרי בענין זה. זו היא העצה הברורה היחידה, למי שלא ירצה להטעות את עצמו. ('מכתב מאליהו' ג)

"מה תצַעק אלי דבר אל בני ישראל" ('שמות' יד טו)

מסופר על הרבי מקוצק זצ"ל, שפעם בא אליו ר' יעקב דוד, שהיה מתלמידי הרה"ק ר' שלמה ליב מלינטשנא. אמר לו **הרבי מקוצק לר' יעקב דוד:** "אני מאד אוהב את רבך, ר' שלמה ליב, אבל מה הוא צועק תמיד לקב"ה שיביא את המשית. ולמה אינו צועק לישראל, שיחזרו בתשובה? **הלא זהו מה שאמר הקב"ה למשה רבנו: "מה תצַעק אלי?! דבר אל בני ישראל"**.

"וַיְהִי בְשַׁלַּח אֶת הָעָם וְלֹא נָחַם אֱלֹהִים דְּרַךְ אֲרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא" ('שמות' יג יז)

במדרשו; 'זש"ה: "חכם לבב ואמין כח מי הקשה אלו וישלם" ('איוב' ט ד).

"חכם לבב" זה הקב"ה, שנאמר: "עמו חכמה וגבורה" ('איוב' יב ג). "מי הקשה אלו וישלם"? דור המבול נתקשו כנגדו ושטפן במים. דור הפלגה נתקשו כנגדו, הפיצם בכל העולם. אנשי סדום נתקשו כנגדו, מה היה סופן?! "נה' המטיר על סדם" ('בראשית' יט כד). פרעה אמר:

"מי ה'?" ('שמות' ה ב). והקב"ה אמר לו: "שלח את עמי" ('שמות' ה א) ואף הוא נתקשה, שנאמר: "וַיְהִי כִּי הִקְשָׁה פִּרְעוֹה לְשַׁלְּחַנּוּ" ('שמות' יג טו) כיון שבאת מכת הבכורות עליו, מיד שלחן, לכך נאמר;

"וַיְהִי בְשַׁלַּח פִּרְעוֹה". ('תנחומא' 'בשלח') ללמד; שההתעצמות לאדם נגד מלכו של עולם, היא חרפה וכלימה, שלא די לו שבטלה מחשבתו, אלא שאף הוא עובר ובטל מן העולם. אלא, יתרחק האדם ממדות הרעות האלו בתכלית הריחוק. וילך בדרכי אבותינו הקדושים, שהלכו במדות טובות וישרות וזכו לבניהם אחריהם. וזכרונם עומד לעולם. ('קיצ המזבח')

עצה לתשובה

אל יסתפק בקבלות, אלא ישנה סביבתו ומצבו, לשרוף את הגשר מאחוריו. לפעמים, מוצאים שהדרך הנראית קרובה באמת מרוחקת יותר מהמטרה. וצריך לבחור דוקא, בדרך הנראית ארוכה.

כתוב ביציאת מצרים: "וְלֹא נָחַם אֱלֹהִים דְּרַךְ אֲרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא".

התורה מלמדת אותנו, שכדאי שנבחר בדרך רחוקה ואפילו ללכת דרך ימים ומדבריות, רק כדי לנתק מאחורינו את הגשר, בו נוכל לחזור אל החטא. כדאי שנקבל על עצמנו עבודה רבה ועמל כבד, של עקירה מהמצב והסביבה הישנים, רק למען נחסום בפני עצמנו הדרך אל החטא ואל סביבתו. **אולם ביציאת מצרים**

מצאנו; שעדין לא נצלו לגמרי, כי הרי פרעה רדף אחריהם והשיגם. והענין הוא; שביציאת מצרים, עדין נשארה

אשה וסוסה מה הקשר?

שלמה המלך אומר: **"לִסְסֹתִי בְּרִכְבֵּי פִרְעוֹה דְּמִיתִיךָ רַעֲיָתִי"** ('ש"ה' א ט). והוא פליאה נשגבה; היאך כינה את הרעיה לסוס. ומה הביאור בזה? **ביאר זאת מרן רבנו יוסף חיים זצ"ל; ע"פ הפסוק בפרשתנו: "וַיַּעַן לָקֵם מִרְיָם שִׁירוֹ לַה' כִּי גָאֵה גָאֵה סוּס נִרְכְּבוּ רַמָּה בָּיָם"** ('שמות' טו כא). **כי הנשים שיצאו ממצרים אמרו: "ניחא, בעלינו הגברים, שמחים הם שיצאו ממצרים, שהרי פניהם מועדות לקבל את התורה בסיני, אבל אנו הנשים פטורות ממצות תלמוד תורה ועוד מצוות, א"כ; "ולשמקה מה זה עשה?"**

נראה לפרש; "כי גאה גאה", הכונה על פרעה. כי מובא במפרשים, שלפעמים הקב"ה מגביה ומרומם על גפי קרת, למי שרוצה לפרוע ממנו ואח"כ מורידו מטה מטה, ממקום גבוה לבור עמוק, כדי שירגיש ביותר את יד ה'. לכן הגביה את פרעה, עד שעשה את עצמו לאלוה ומשל ורדה בבני יעקב, כאילו הוא מאחד הגדולים אשר בארץ. ולבסוף הורידו בלב ים ואבד שמו וזכרו מעל פני תבל. וזהו שאמר הכתוב: **"אֲשִׁירָה לַה' כִּי גָאֵה גָאֵה". עלי להודות לה', שהגביה את פרעה מאד, כדי להורידו לשאול תחתית, עד שנתקים בו; **"סוּס נִרְכְּבוּ רַמָּה בָּיָם"**. ('תורת מהרי"ץ')**

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

"בהעדר מחשבה, אין כל טעם. שכן, מן הוא דבר רוחני. וכל דבר רוחני, אין לו מקום ללא מחשבה". והמשך ה'חפץ חיים' **במתק לשונו, תוך שהוא מנשק קצות אצבעותיו, להמחשה:** "ומה יכול להיות יותר טעים, מאשר קטע גמרא? זה כ"כ מתוק וערב ואעפ"כ, בהעדר מחשבה הדברים אין להם טעם כלל. כך יהיה לעתיד לבוא; כשנוכח לביאת המשיח במהרה בימינו, מי שחשב על משיח וציפה לבואו, יטעם טעם משיח כשיבוא. ומי שלא ציפה לבואו, לא ירגיש שום טעם כשיבוא" ('משולחן גבוה')

"ניצא העם ונקטו דבר יום ביומו"
(שמות' טז ד)

יש להסביר את הכתוב בדרך רמז; כי הנה, שם"ה ימים שבשנה, הם כנגד שם"ה מצוות לא תעשה שבתורה ורמ"ח אברים שבאדם, הם כנגד רמ"ח מצוות עשה שבתורה. ומבואר במדרשים ובספ"ק; שכל יום, צועק ותובע מהאדם, שיקיים מצוות ומעשים טובים. וגם המצוות עצמן, מבקשות ומתחננות ממנו, שיקיים אותן. אמנם, טרדת החיים ועמל הפרנסה, מונעת מהאדם לשמוע בקול דבריהם של הימים והמצוות. אבל ישראל שבאותו הדור של אוכלי המן, בלי שום טרדת הזמן והפרנסה, יכלו לשמוע את קול הימים והמצוות עצמן. וזהו שאמר הכתוב: **"נלקטו דבר יום ביומו" שילקטו ויקבלו לשמוע: "דבר יום ביומו" את דברי היום מה שהיום מתחנן; לקיים את מצוות ה' מידי יום ביומו. ('תורת מהרי"ק')** ■

אלא ביאור הענין הוא; שאילו היה הדג מנסה לתפוס את אותו דג שהוא רץ אחריו, היה פיו נקרע מחמת זנבו וסנפיריו של הדג שלפניו. ומרחמים עליו מן השמים, שיכנסו לפיו דגים אחרים שנוסעים בכיון ההפוך. ועל ידי כך, הוא שבע. הרי תראה, שאפשר לרוץ לכיון אחד, אבל הפרנסה מגיעה מכיון אחר לגמרי. הכל לפי השגחתו יתברך. וכמו שההשגחה אצל הדגים שלא יסתכנו, כן הוא אצל האדם. הקב"ה מרחם עליו, שלא יגיע לו פרנסה שינוק בה, אלא רק פרנסה המיועדת לו והטובה עבורו. וכן הדבר גם במציאת בן, או בת זוג **שגם עליה אמרו חז"ל; 'וקשין לזווגן, כקריעת ים סוף'** ('סוטה' ב). פעמים רבות, הם ממוקמים מרוחקים. ומרוחקים האחד מהשני, גם בתכונותיהם, בטבעם, ברקעם, בהרגליהם. מי היה מעלה על דעתו שידוך שכזה! והנה, זה זיווג מן השמים, כמשמעו, כקריעת ים סוף. (שהנס של קריעת ים סוף הגיע מהמקור שבכלל לא חשבו על כיון כזה, שהים יקרע..)

"והוא קרע גד לבן וטעמו כצפיתת בקבש"
(שמות' טז לא)

מסופר על ה'חפץ חיים' זצ"ל, שאמר פעם בליל שבת, בנוכחות צבור רב שהתקבץ לתוך חדרו: **"חכמינו ז"ל אומרים; שכל אדם היה יכול לטעום במן, טעם כל מאכל שחפץ בו, כפי שכיון בשעת אכילתו. ומה אם לא חשב כלל ולא כיון בשום טעם שבעולם, איזה טעם היה אז למן?" שאל ה'חפץ חיים' והשיב מיד:**

(קהלת' ב ב) וע"ז השיבתם מרים הנביאה: "הרי אתן משמשות ומסייעות לבעליכן בלימוד התורה" ובעבודת ה'. א"כ בודאי שיש לכם חלק בלתי נפרד מכל חלקם של הבעלים בעמלם בתורה ושכרם עצום כשכרם. והנה, עיניכן הרואות את סוסי רוכבי מצרים שטבעו בים שהרי, מובן שה' הטביע את בעלי הסוס, כיון שרצו לרדוף אחרי בני"י, אבל הסוס הזה, במה חטא? אלא, כיון שסייע בעבירה נגד ישראל, גם הוא נתפס כאדונו המצרי. א"כ, ראוי לכן לשמוח בשמחה רבה יחד עם אישיכם ומיד פצחו כולן בשירה להשי"ת. וזהו שאמר הכתוב: **"לסטתי פרקבי פרעה דמיתיד רעיתי", היינו; כמו שהתנקם השי"ת מהסוס של המצרי, אע"פ שאין בו דעה, מכיון שסייע בידי עוברי עברה. א"כ, זו אשת הבן תורה ועובד ה', מה גדול שכרה, שהרי; 'מרובה מדה טובה ממת פורענות, פי חמש מאות'** ('ילקוט' ש' ויקרא' תעה)

זיווג משמים

מעשה היה באדמו"ר מאוסטרוביצא זצ"ל, שאמר לתלמידו: "הנה תראה, כשקונים דג ופותחים את כרסו, מגלים הרבה דגים קטנים שהוא בלע וכולם עם הראש לכיון הפנים והזנב לכיון החוץ. והנה הדבר מפליא מאד; כי הרי כשהדג רץ אחר הדגים האחרים, הרי שהזנב של הדגים שרץ אחריהם, הוא לכיון פיו. וא"כ, כשהיה בולע אותו, היה צריך לראות שהזנב לכיון הפנים והראש לכיון החוץ?"

נחמה

יותר טוב, מכיון שעדין המלך לא חתם". הנמשל; כן הענין כאן, שהכתובים מברשים ומבטיחים על הגאולה האחרונה, הבטחות בדברים רבים, אשר יראה אותם האדם, שהם רחוקים ע"פ השכל והטבע. אמנם, כאשר תשמעו הרחוקים אשר עשיתי, בגאולה הראשונה ביציאת מצרים, שעשיתי כמה וכמה דברים שהם רחוקים להיות ע"פ השכל והטבע, הנה עתה תדעו, כי קרובים הם דברי גבורתי אשר אני מבטיח אתכם בגאולה האחרונה; כי מי שעשה את זה, יעשה את זה. וכמו שהתנחם אותו האסיר ביום האחרון, מחמת שראה מה שנעשה לאסיר אחר. ולכן אמר: **"פימי צאתך מצרץ מצרנים אראנו נפלאות"** ('מכה' ז טו). ('משל ונמשל' ל'בן איש חי') ■

הישועה". אמר לו חברו: "למה כל יום אתה משיב: "רחוקה". והיום אתה אומר: "קרובה"? אמר לו: "כל יום הייתי חושב, כיון שנכתב הפסק דין מאת שרי המשפט, א"א שיתבטל הדין, כי אע"פ שהמלך לא חתם עדין, הנה בודאי יחתום, כי אין דרכו של המלך לעשות ביקור על משפט ששפטו שרי המשפט, כי הוא סומך עליהם בודאי. ורק מנהג זה מתוקן לכבוד המלכות, שלא יעשו מעשה עד שיחתום המלך. אמנם, אתמול ראיתי, שאחד שהיה עמי בבית מאסר הזה, שכבר נכתב פסק דינו וגם המלך חתם בו, צמחה לו ישועה אתמול ונקרע פסק הדין שלו ויצא חפשי, שפטרו המלך לשלום. וא"כ אמרתי, גם ישועתי תהיה קרובה, שכמו שהיה לזה, יהיה לי. ושלי

"שמעו רחוקים אשר עשיתי ודעו קרובים גברתי" ('ישעיה' לג יג)

משל; לאחד, שהיה אסור במאסר שאסורין בו שופכי דמים. וכבר השופטים היושבים בשער המשפט, כתבו פסק דינו להריגה ורק עדין המלך לא חתם. ובמנהג מלכות תוגרמה, אין הורגין, עד שיחתום גם המלך. והיה בכל יום בא אחד מאוהביו אצלו, לבקרו ולנחמו. והיה אומר לו: "קוה אל ה' וישוע לך". והיה האסיר משיב: "רחוקה הישועה". והיה זה במשך ששה ימים, אשר עדין לא הגיע הפסק דין שלו אצל המלך, כדי לחתום בו". והנה, יום אחד כשאמר לו חברו: "קוה אל ה' וישוע לך". השיב האסיר: "בעזרת ה' קרובה

מרבינו מרן בעל 'אילת השחר' שליט"א

ישיבה - קביעות עולמית בתורה

ישיבה; שם זה נמצא כבר בחז"ל אך לא נתפרש מפני מה ישיבה, נקראת ישיבה? ובדרך כלל, לשון ישיבה מתפרש; למקום שמתאספים מפעם לפעם לדון בנושאים מסוימים כמו; מועצה מקומית שעורכת ישיבות מפעם לפעם. אך מה ענין זה, למקום שמלמדים תורה? ויותר מדויק לכאורה לקרותה; **'בית תלמוד'**. וכלשון רש"י בפרשת ויגש' עה"פ; **'נְאֻת יְהוָה שְׁלַח לְפָנָיו'** (בראשית' מו כח). ונראה שהכוונה היא; ישיבה - לשון קבע, כמו; **'וַיִּשָּׁב בְּקָר'** (בראשית' יט ל) והכוונה לרמוז בזה; כי כל הנכנס לישיבה ללמוד תורה, דעתו להשאר באופן קבוע בתורה. ואי"ז רק לימוד ארעי של שנים ספורות, אלא קבוע עצמו לכל ימי חייו ללמוד תורה.

ליקוי הקטן ביותר משפיע..

האדם, בכל דבר הכי קטן שאינו מתפקד כראוי, כל גופו מרגיש בזה והרי הוא כבר מוגבל בכמה מיני דברים. וזה בעניני גשמיים. ועל אחת כמה וכמה, יש ללמוד מזה על רוחניות לעולם הבא, כי אם משהו הכי קטן לא בסדר, כבר כולו סובל מזה.

ומכבדה יותר מגופו – ולא ממצוותיו

"בקשר למכתב בענין כבוד נשים עפ"י התורה, שכתב מרן שליט"א לפני כמה שבועות, נתפרסמה שאלה בין הלומדים עמש"כ בגמ'; **'מכבדה יותר מגופו'** (יבמות' סב). וממילא מובן, דכשצריכים שניהם איזה בגד האשה קודמת, דהא צריך לכבדה **'יותר מגופו'**. רק השאלה היא; כאשר הבעל צריך דבר מצוה, כגון; טלית, אם גם בזה

נאמר, דמכבדה יותר ממנו, או לא?" **השיב רבינו:** "דלא מיבעיא כשאין לבעל טלית, בודאי הוא קודם, אלא גם אם טליתו מיושנת ורוצה לחדשה וגם לאשתו נתיישן הבגד, מ"מ, בבגד מצוה, לא נאמר דמכבדה יותר ממנו. דמצוה, זה משהו אחר."

שהכל, יצא

'ועל כולם אם אמר 'שהכל נהיה בדברו' יצא' (טור' או"ח רח) כך היא ההלכה. ושאל פעם הגאון ר' יוסף ישראלזון זצ"ל: "אם אמר בטעות 'שהכל' על פרי ונזכר בתוך כדי דיבור, אם צריך לתקן ולומר מיד: 'בורא פרי העץ', או כיון שיצא ב'שהכל' ישאר בזה". **והשיב לו רבינו:** "דבודאי עדיף שיתקן, כיון דמה שיוצא ב'שהכל' הוא רק בדיעבד."

סוכר, או דבש, מי עדיף?

כידוע, שהביא השו"ע מחלוקת; אם מברכים על משקין בתוך הסעודה. ומסיים השו"ע; 'והרוצה להסתלק מן הספק, ישב קודם נטילה במקום סעודתו ויברך על דעת לשתות בתוך סעודתו' (או"ח' קעד ט). וסיים הרמ"א; 'והמנהג כסברא הראשונה'. ומ"מ, במ"ב האריך בכמה אופנים, דלא ברירא האי מילתא. וב'שער הציון' אות מ"ה כתב; 'ונמצא דהוא ספיקא דדינא. ואף שספק ברכות להקל, מ"מ, הרוצה להסתלק מן הספק, יעשה כעצת המחבר, או שיטול מעט צוקע"ר ויפטור בברכתו'. "אמנם" **טוען רבינו: "דהסוכר עצמו, שנוי במחלוקת מה מברכים עליו, כמובא במ"ב סי' ר"ב ס"ק ע"ו. ממילא, היה עדיף לברך על דבש, שהוא בודאי 'שהכל'. רק שיש טוענים; דדבש, הוי דברים הבאים מחמת הסעודה, לכן אין ברירה, אלא לברך על סוכר. אך כשצריך לברך 'שהכל' לפטור ספיקות,**

במקום שאינו באמצע הסעודה, בודאי עדיף לברך על דבש.

עד היכן הזהירות מאיסור רבית

סיפר רבינו: "כי בהיותו בישיבת 'חפץ חיים' בכפר סבא ומנהל הישיבה, היה ר' אברהם ריין ז"ל, היה לישיבה חשבון בבנק קטן, שהיה נקרא 'הלואה וחסכון'. ורצה מנהל הבנק, שגם רבינו יהיה מבעלי החשבון. ופעם אחת, נשאר כסף בחשבון ונתוסף במשך הזמן, רבית של כמה לירות ברישיות. והיה כמובן היתר עסקא, כאשר מנהל אותו בנק היה יהודי שומר תורה ומצוות. אך רבינו, לא היה מעונין לקחת את הרבית ושלה לשאול את החזו"א ע"י ר' עקיבא טננבוים ז"ל; "אם מותר לו, לא לקחת את הרבית, היות וכסף זה שייך לישיבה ונמצא מפסיד לישיבה?" **והשיב לו החזו"א;** "שמותר לו לא לקחת."

הפרשת תרו"מ מיוצא

ידוע דעת מרן הגרי"ז זצ"ל, כמו שדייק ברמב"ם; דאי אפשר להפריש תרומות ומעשרות, מיוצא מן הפרי ונשאר בטבלו לעולם. **ווספר רבינו:** "שכעלה לארץ ישראל בשנת תש"ה, מהדברים הראשונים שאמר לו הגרי"ד זצ"ל; 'שידע, כי דעת אביו מרן זצ"ל, שאי אפשר להפריש יוצא". [ואמנם, אומרים שהחזו"א התפלא על זה; 'וכי עגונה חדשה היא? והנה, תנן; 'המפקיד פירות אצל חברו, הרי זה לא יגע בהן' (בבא מציעא' לח). וטעם א' בגמ'; 'חיישינן שמא עשאו המפקיד תרומה ומעשר על מקום אחר'. ובהמשך מביאה הגמ' ברייתא, כגון; **'דבש והדבש'**. ודבש היינו; דבש תמרים [דדבש דבורים לא שייך למעשרות]. ואעפ"כ, 'חיישינן שמא עשאו המפקיד תרומה ומעשר', אע"פ שזה יוצא מן הפרי. וצ"ע. ■

שדרות	מתנ"ס החדש חיים בר לב 4 יום ראשון יב' שבט 05/02/12	כניסה 10 שקל	פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30
חדרה	אולמי ארמון דוד הנשיא 75 יום שני יג' שבט 06/02/12	כניסה 10 שקל	פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30
טירת הכרמל	אשכול ביס עזרא לניאדו 14 יום שלישי יד' שבט 07/02/12	כניסה 10 שקל	פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

כס"ד

'משנכנס אדר מרבבים בשמחה'

בעזרת ה' ארגון 'שופר' מזמין את כל פעיליו וידידיו מכל רחבי הארץ

לשמחת פורים

בסיום 40 יום תענית רצופים

עם הרב **אמנון יצחק שליט"א**

את הערב ינעימו זמרים כשרים ביניהם:

ארז יחיאל, אהרון כהן, יצחק אבוהב, שמעון משעלי ועוד

במוצאי 'תענית אסתר' יג' אדר 2012/מרץ/07

כשעה 20:00 באולמי 'ארמונות תן' המפוארים

'כיבוד קל' במקום כניסה חופשית

הכניסה לגברים בלבד

מוסדות "ישמח משה" ע.ר.

ע"ש העניו ר' משה ברגר הלוי ע"ה

והפצת היהדות "בית מרגלית"

ע"ש מרת מרגלית ברגר ע"ה
רח' הארז 42 קרית גת

שמחים אנו לבשר לציבור היקר בכל רחבי הארץ
על שיעור כלל ארצי במתכונת שבועית:

**שיחות מוסר בנושאים שונים:
שלום בית, חינוך, שמות ועוד,
משולבות בפר' השבוע**

מפי מזכה הרבים ומשמח הלבבות, הידוע מהראצותיו בכל הארץ

ישראל נח ברגר שליט"א

חתנו של האדמו"ר המקובל רבי ניסים מויאל שליט"א מקרית גת

השיעור יתקיים בכל יום חמישי

בין השעות 21:00-20:00

ברח' הארז 42 קרית גת (סמוך למד"א).

לאחר השיעור - תפילת ערבית. יוגש כיבוד קל
מקום מיוחד לנשים (הכניסה מסביב)

לפרטים ולהקדשת השיעור לרפואה או לעילוי נשמה ניתן לפנות:
נייד: 050-4153320, 054-8431673, לפקסים: 08-6883621
ניתנת האפשרות להפגש ולהתייעץ עם הרב לאחר השיעור

תענית 40 יום רצופים

לפני שבועים ימים החליט הרב אמנון יצחק שליט"א לפנות לקהל שומעי לקחו בשבת קדש לקבל על עצמם תענית 40 יום רצופים ל-3 סיבות עיקריות: 1. לאור הסכנות הגדולות העומדות בפתח מול אויבי ישראל (כדוגמת; אסתר ומרדכי). 2. לבטל את הגשמיות ולרומם את השאיפה לרוחניות בקיום המצוות מבלי תלות בחומר. 3. לכפרת עוונות וחטאת נעורים. ועתה נוסף ענין הגזירות על הצדיקים שמתייסרים בעוונות הדור.

בדרשה בשבת קבלו על עצמם 30 איש. למחרת בישיבת תיבת נח קבלו למעלה מ-80 איש מתוכם 20 נשים. ביום א' האחרון בבית כנסת בורוכוב קיבלו 55 איש תענית 40 יום רצופים לרפואת הרה"ג יעקב חי בן מרגלית שליט"א ונכון לכתובת שורות אלה יש למעלה מ-300 איש ואשה מתענים. הרצון להגיע לפחות ל-1000.

כל מי שרוצה להצטרף יצלצל לשופר 03-6777779 ואו לטל' 050-6500666

הודעה משמחה ומרעישה

בביקור שנעשה אצל מרן הרה"ג אהרן לייב שטיינמן שליט"א ביום חמישי כד' טבת התשע"ב בשליחותו של הרב אמנון יצחק שליט"א, דיווח הרה"ג אברהם ליבוביץ שליט"א בפני מרן שליט"א, בנוכחות פעילים מארגון אחינו ובני הבית, על ההצלחות הגדולות בהרצאותיו של הרב אמנון ברישום לישיבות, חברות, מדרשות ערב ועוד, באשר בתקופה קצרה על פני מספר הרצאות נרשמו 350 נערים חלקם לישיבות וחלקם ללימודים במסגרות שונות, דבר היוצא מגדר הרגיל. התפעלותו של מרן ניכרה על פניו והתענינותו גברה ושאל; "מי יעלה בהר ה' ומי יקום"? והרב ליבוביץ שליט"א השיבו; "שעלה רעיון של הרב אמנון להקים ישיבה לבעלי תשובה ל-1500 בחורים תוך פרק זמן קצר". מרן ציין; "שכמות כזו בישיבה אחת זה הרבה מדי". והרב ליבוביץ השיבו; "שהכונה לעשות מס' ישיבות, כפי שעשה הרה"ג פארדו זצ"ל בסמינר 'אורח חיים' לבנות, בקופלקס אחד אם יתאפשר. וכמו"כ לתמוך באברכים שילמדו עם בעלי תשובה בכל רחבי הארץ במסגרות שיוקמו לענין זה. ואז שאל מרן; "וכסף מנא לך"? על זאת השיב הרב ליבוביץ; "שהרב אמנון יצחק שליט"א מצא עצה נפלאה; להקים קופת צדקה בשם 'קופת העם' שאליה יתרמו מכל קצות הקשת היהודית בארץ ובחו"ל כשעיקר מטרתה תהא להקמת הישיבות וגם לפתור את מצוקת האברכים ברחבי הארץ ולממן את אלה שילמדו עם בעלי תשובה בכל רחבי הארץ בבחינת יששכר וזבולון ועל ידי כך לחבר בין עולם התורה ועולם התשובה".

מרן שימה שמחה גדולה והתפעל מאד ונתן את מיד את ברכתו להצלחת הפרויקטים הללו באושר רב.

עתה לא נותר לפנינו אלא להגשים את הרעיונות הללו הלכה למעשה בס"ד גדוה:

לכן המעוניינים לעזור בהקמה ובתרומה יפנו ל'שופר' מהרה 03-6777779 שלום.

לצפיה על הרשמים של הפגישה עם מרן ראש הישיבה מפי המשתתפים בה

באתר 'שופר'.

